İSA MESİH'E İMAN ETMEK NE DEMEKTİR?

DON EVERTS

VAAT YAYINLARI

VAAT YAYINLARI

KİTAP: İsa Mesih'e İman Etmek Ne Demektir?

YAZAR: Don Everts

ORJİNAL ADI: What Is Faith in Jesus?

YAYINA HAZIRLAYAN: Vaat Yayınları

Türkçe yayın hakkı: vaatyayinlari.com © 2026

Kitapçık ile ilgili soru ve düşüncelerinizi bize yazabilirsiniz:

kitap@vaatyayinlari.com

Bu kitapçıktaki Kutsal Kitap alıntıları, Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil), Yeni Çeviri (YC2009) metninden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün hakları saklıdır.

Copyright © 2018 Lutheran Hour Ministries. Revised 2021.

Ben Don Everts. Bir Hristiyan olarak İsa Mesih'e iman etmenin insanın yaşamını kökten değiştiren olağanüstü bir gerçeklik olduğuna inanıyorum. Bu kitapçık boyunca da bu inancımın nedenlerini sizinle paylaşacağım. Hristiyanların İsa Mesih'e iman etmekten sık sık söz ettiklerini düşünürsek bu yaklaşımım size pek de şaşırtıcı gelmeyebilir.

Hatta bir futbol maçında, üzerinde Kutsal Kitap'tan bir ayetin yazılı olduğu pankart taşıyan bir Hristiyan gördüyseniz, büyük olasılıkla o pankartta Yuhanna 3:16 yazıyordu. Çünkü bu ayet, İsa Mesih'e iman etmenin önemini şu sözlerle duyurur:

> “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.” (Yuhanna 3:16)

İsa Mesih'e iman edin ve sonsuza dek yaşayın. Bu gerçekten büyük bir iddia!

Aslında futbol taraftarları pankartlarına genellikle bu ayeti izleyen sözleri yazmazlar. Oysa hemen ardından gelen ayetler, İsa Mesih'e iman etmenin ne kadar önemli olduğunu daha da güçlü biçimde vurgular:

> “Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi. O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.” (Yuhanna 3:17–18)

Bir futbol maçında pankartla duyurulacak kadar basit görünen bu sözler, aslında üzerinde derinlemesine düşünülmesi gereken bir mesaj içeriyor. Tanrı bizi seviyor. Bu başlı başına büyük bir haber! Üstelik bizi mahkûmiyetten kurtarmak için Oğlu İsa Mesih'i dünyaya gönderdi. Bu daha da büyük bir haber! Bütün bunların yanında, mahkûm edilmek yerine kurtuluşa kavuşmamızın İsa Mesih'e iman etmekle mümkün olduğunu öğreniyoruz. Böyle bir haber karşısında insan ister istemez İsa Mesih'e iman etmenin gerçekte ne anlama geldiğini merak ediyor.

Öyleyse son iki bin yıldır dünyanın dört bir yanında, kuşaktan kuşağa insanların sormaya devam ettiği o önemli soruyu biz de soralım: İsa Mesih'e iman etmek tam olarak ne demektir?

İsa Mesih'e İman Etmek Ne Anlama Gelir?

Bu, üzerinde düşünmeye değer, son derece ilgi çekici bir soru. Üstelik Hristiyanlıkla ilgili sıkça gündeme gelen ve zaman zaman hararetli tartışmalara yol açan başka sorularla da yakından ilişkili: “Kutsal Kitap doğru mu?”, “Hristiyan kilisesi yozlaşmış mı?”, “Bütün dinler aslında aynı değil mi?” Bunların hepsi sorulması gereken önemli sorular. Ancak Hristiyan inancının özünü anlamak istiyorsanız, şu temel soruyu da sormanız gerekir: İsa Mesih'e iman etmek ne anlama gelir?

Tarihçiler arasında, İsa Mesih'in gerçekten yaşamış olduğu ve ardından, daha ilk günlerinden itibaren dünyayı şaşkına çeviren bir topluluğun, yani Hristiyanların ortaya çıktığı

konusunda genel bir görüş birliği vardır. Bu tarihsel gerçekler neredeyse herkes tarafından kabul edilir. Ancak İsa Mesih hakkındaki tarihsel bilgilerin doğruluğunu kabul etmekle İsa Mesih'in kendisine iman etmek aynı şey değildir. O'na iman etmek, kim olduğunu, neler öğrettiğini, neler yaptığını ve dünyaya hangi amaçla geldiğini kabul etmeyi de içerir.

Yine de İsa Mesih'in yaşamını, kimliğini, öğretilerini ve görevini bir bütün olarak ele alıp O'na iman etmenin ne anlama geldiğini açıklamak ilk bakışta göründüğü kadar kolay değildir. Peki neden? Çünkü İsa Mesih'in kimliğinin ve yaptıklarının merkezinde oldukça sade bir davet bulunur: İsa Mesih insanları kendisini izlemeye çağırmıştır. O'nun hizmetinin özünde bu çağrı vardır. Fakat bir davete iman etmek tam olarak ne demektir?

Bir önermenin doğru olduğuna inanmak başka bir şeydir. Örneğin, “Yağmur çimenlerin büyümesine yardımcı olur” dediğimi düşünün. Bu, doğruluğu değerlendirilebilecek bir önermedir. Ardından size, “Yağmurun çimenlerin büyümesine yardımcı olduğuna inanıyor musunuz?” diye sorabilirim. Bu ifadeye inanıp inanmadığınıza karar vermek için yağmurun özelliklerini, çimenler üzerindeki etkilerini ve konuyla ilgili başka bilgileri araştırabilirsiniz. Böyle bir önermenin doğruluğunu kabul etmek nispeten anlaşılır bir süreçtir. Peki ya söz konusu olan bir davetse?

Diyelim ki size, “Gelin, birlikte akşam yemeği yiyelim” dedim. Ardından da “Benimle akşam yemeği yemeye gelmeye inanıyor musunuz?” diye sordum. Kulağa oldukça tuhaf

geliyor, değil mi? Çünkü bir davetin güvenilir olup olmadığını değerlendirmek için biraz daha derine inmeniz, başka sorular sormanız gerekir. “Beni yemeğe davet eden kişi kim?”, “Onun hakkında neler biliyorum?”, “Yemekte ne ikram edecek?”, “Daha önce onun evinde yemek yiyen olmuş mu? Olduysa nasıl bir deneyim yaşamış?” gibi sorular aklınıza gelebilir. Sonuçta bir daveti kabul edip etmeyeceğiniz, sizi davet eden kişiye güvenip güvenmediğinize bağlıdır.

İşte bu nedenle İsa Mesih'e iman etmek, O'nun hakkında tarihsel ya da teolojik bir ifadenin doğru olduğunu kabul etmekten çok daha fazlasıdır. İman etmek, İsa Mesih'in kim olduğunu, neler söylediğini, neler yaptığını ve sizi neye davet ettiğini araştırmayı içerir. Sonuçta İsa Mesih'e iman etmenin özü, O'nun kendisine güvenmektir.

Bu ayrım son derece önemlidir. Çünkü bizler inanmayı çoğu zaman yalnızca zihinsel bir faaliyet olarak görme eğilimindeyiz. Örneğin, size bir köprüyü gösterip “Bu köprünün sizi taşıyabileceğine inanıyor musunuz?” diye sorduğumu düşünün. Siz de kilonuzu, köprünün nasıl inşa edildiğini ve başka etkenleri değerlendirerek köprünün sizi taşıyıp taşıyamayacağı hakkında bir sonuca varabilirsiniz. Bütün bunları köprüden güvenli bir uzaklıkta dururken, yalnızca düşünerek yapabilirsiniz. İnanmayı genellikle böyle anlarız.

Ancak İsa Mesih'e iman etmek yalnızca zihinsel bir faaliyet değildir. Futbol maçlarında pankartlara yazılan o ayeti yeniden hatırlayın: İsa Mesih'e iman eden kişi mahvolmayacak, sonsuz yaşama kavuşacaktır. Yuhanna'nın bu ayette kullandığı ve

dilimize “iman etmek” olarak çevrilen Grekçe sözcüğe (pisteuō) daha yakından baktığımızda, yalnızca bir düşünceyi zihinsel olarak onaylamaktan çok daha fazlasının kastedildiğini görürüz. Bu sözcük yalnızca düşünceyle değil, insanın bütün yaşamıyla ilgilidir. Gerçek anlamda güvenmeyi ifade eden zengin bir anlama sahiptir. Nitekim aynı sözcük ailesinden gelen pistis ismi de genellikle “iman” olarak çevrilir.

Köprü örneğine geri dönelim. Köprünün ağırlığınızı taşıyabileceğine gerçekten güvendiğinizi göstermek için üzerine adım atmanız gerekir. Yuhanna'nın sözünü ettiği iman da yalnızca bir gerçeği zihinsel olarak kabul etmek değil, gerçek bir güven duymaktır. Elbette güvenmek düşünmeyi ve anlamayı da içerir. Ancak sonuçta yalnızca zihnimizle sınırlı kalmaz; bütün yaşamımızı ilgilendirir. Güvenli bir mesafede durarak birine gerçekten güvendiğinizi gösteremezsiniz.

İsa Mesih'e iman etmek, İsa Mesih'e güvenmek demektir.

Güvenmek Ne Anlama Gelir?

İsa Mesih'e güvenmek, Hristiyan inancının özünde yer alır. Peki bir insanın İsa Mesih'e güvenmesi yaşamında nasıl görünür? Bunu üç temel özellikle açıklayabiliriz: Gerçek güven, insanın kendisini bütünüyle adamasını gerektirir, güzeldir ve içtendir.

1. Güvenmek, Kendini Bütünüyle Adamaktır

İsa Mesih, insanları kendisine güvenmeye çağırmaya başladığı ilk günlerden itibaren belirli bir sözcük kullandı. Bu, üzerinde düşünmeye değer, oldukça anlamlı bir sözcüktü: Tövbe etmek.

Tövbe etmek, en temel anlamıyla insanın düşüncesini değiştirmesi demekti. Başlangıçta yalnızca dinsel bir kavram değildi; günlük yaşamda da kullanılan bir sözcüktü. Örneğin, bir gün alışveriş yapmak için güneye doğru yürüdüğünüzü düşünün. Yolda karşılaştığınız biri sizi kuzeydeki başka bir mağazaya gitmeye davet ediyor. Siz de fikrinizi değiştirip onunla birlikte kuzeye yöneliyorsunuz. İşte tövbe etmek sözcüğünün temelinde böyle bir yön değiştirme düşüncesi bulunuyordu.

İsa Mesih insanları kendisine güvenmeye çağırdığında da önce yaşamlarında gittikleri yönü değiştirmelerini, ardından kendisini izlemelerini istedi. Çünkü İsa Mesih, hepimizin yaşamımızı birine ya da bir şeye güvenerek sürdürdüğümüzü biliyordu. Kimi insan kendisine, kimi saygı duyduğu bir otoriteye, kimi de bilimsel yönteme güvenir. Sonuçta hepimiz yaşamımızı, her şeyden daha fazla güvendiğimiz bir kişi ya da düşünce üzerine kurarız. İsa Mesih de insanın bu özelliğini bildiği için herkesi tövbe etmeye ve iman etmeye çağırdı. Başka bir deyişle, insanları güvenlerini daha önce bağladıkları şeylerden uzaklaştırıp kendisine yöneltmeye davet etti.

İsa Mesih, tövbe etmekle kendisine güvenmek arasında böyle bir ilişki kurarak önemli bir gerçeği açıkça ortaya koydu: O'na

iman etmek, yaşamımızda güvendiğimiz diğer şeylerin yanına İsa Mesih'i de eklemek değildir. O'na iman etmek, her şeyden önce ve her şeyin üzerinde O'na güvenmektir. Gerçek güven, insanın kendisini bütünüyle adamasını gerektirir. İsa Mesih'in çağrısı başlangıçtan beri böyleydi.

İsa Mesih'e güvenen ilk kişilerden ikisi olan Petrus ve Andreas'ı düşünelim. Bu iki kardeş balıkçılıkla geçiniyordu. Bir gün Celile Gölü'nde, ailelerine ait teknede birlikte çalışıyor ve ağlarını suya atıyorlardı. O sırada kıyı boyunca yürüyen İsa Mesih onları gördü ve kendisini izlemeye çağırdı. Peki Petrus ve Andreas, kendilerini davet eden bu Kişi'ye güvendiler mi? Evet, güvendiler. Üstelik bu güven yalnızca sözde kalmadı. Kutsal Kitap onların verdiği karşılığı şöyle anlatır:

> “Onlar da hemen ağlarını bırakıp O'nun ardından gittiler.” (Markos 1:18)

Petrus ve Andreas'ın güveni, yaşamlarının tamamını kapsayan bir güvendi. İsa Mesih'e her şeyden daha fazla güvendiler. Bu nedenle Petrus, daha sonra başkalarını da İsa Mesih'e iman etmeye çağırırken yalnızca inanmalarından söz etmedi. Onları tövbe etmeye, yaşamlarının yönünü değiştirmeye ve güvenlerini İsa Mesih'e bağlamaya davet etti. Elçilerin İşleri 3:19'da şöyle seslendi:

> “Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün. Öyle ki, Rab size yenilenme fırsatları versin…” (Elçilerin İşleri 3:19)

Petrus'un sözleri, gerçek güvenin insanın bütün yaşamını kapsadığını açıkça gösteriyor. Ancak burada benim özellikle sevdiğim başka bir ifade daha var: “Yenilenme fırsatları.” Petrus bu sözlerle, İsa Mesih'e güvenmenin bir başka yönüne de işaret ediyor. Çünkü İsa Mesih'e güvenmek yalnızca yaşamımızın yönünü değiştirmek değildir; aynı zamanda güzel ve yenileyici bir deneyimdir.

2. Güvenmek Güzeldir

İsa Mesih'e güvenmenin ne kadar güzel bir deneyim olduğu daha başlangıçtan itibaren açıkça görülüyordu. Futbol maçlarında pankartlara yazıldığından söz ettiğimiz ayet de bu gerçeğe işaret eder: “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.” (Yuhanna 3:16)

İsa Mesih'e iman etmek günahların bağışlanmasını ve sonsuz yaşamı beraberinde getiriyorsa, İsa Mesih'in ve ilk Hristiyan topluluğunun bu mesajı neden “Müjde” olarak duyurduğunu anlamak hiç de zor değildir. Bütün günahlarınızın bağışlanması, insanın yaşayabileceği en güzel deneyimlerden biridir. Petrus'un kullandığı “yenilenme fırsatları” ifadesi de bu deneyimi anlatmak için son derece yerindedir.

Burada “günah” sözcüğünün tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyor olabilirsiniz. En basit ifadeyle günah, her insanın içinde bulunan ve yanlış olduğunu bildiğimiz şeyleri yapmamıza neden olan sorundur. Bazen yapmak

istemediğimiz hâlde yanlış davranışlarda bulunur, ardından utanç ve suçluluk hissederiz. İşte bu sorunun temelinde günah vardır. Üstelik günah, yalnızca daha fazla çaba göstererek kendi başımıza çözebileceğimiz bir sorun değildir. Bunun için Tanrı'nın yardımına ihtiyacımız vardır. Tanrı'nın İsa Mesih olarak dünyaya gelmesinin nedeni de budur: Bizi günahın egemenliğinden özgür kılmak, günahlarımızı bağışlamak ve bize esenlik vermek. İsa Mesih sayesinde yaşamları günahın etkisiyle yaralanmış insanlar iyileşebilir, sevinç ve esenlikle dolu bir yaşama kavuşabilir ve başkalarının iyileşmesine de aracılık edebilirler.

Petrus'un ve ilk Hristiyanların, günahların bağışlanmasının getirdiği bu güzel deneyimi nasıl içten ve etkileyici sözlerle anlattıklarına bakalım. Petrus, İsa Mesih hakkında şöyle der: “Peygamberlerin hepsi O'nunla ilgili tanıklıkta bulunuyorlar. Şöyle ki, O'na inanan herkesin günahları O'nun adıyla bağışlanır.” (Elçilerin İşleri 10:43)

Elçilerin İşleri kitabının başka bir bölümünde de aynı müjde şu sözlerle duyurulur: “Dolayısıyla kardeşler, şunu bilin ki, günahların bu Kişi aracılığıyla bağışlanacağı size duyurulmuş bulunuyor.” (Elçilerin İşleri 13:38)

Pavlus ise Koloselilere yazdığı mektupta bu gerçeği şöyle açıklar: “O bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı. O'nda kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz.” (Koloseliler 1:13–14)

İsa Mesih'e güvenmek gerçekten güzeldir. Hristiyanlar kuşaklar boyunca O'na güvenmenin yaşamlarında ne anlama geldiğini böyle anlatmışlardır. Hatta bazıları bu Müjde'yi başkalarına duyurmak için futbol maçlarında pankartlar açacak kadar ileri gitmiştir!

Ancak İsa Mesih'e güvenmenin güzel olması, bu güvenin yaşamın zorluklarından ve acı gerçeklerinden uzak olduğu anlamına gelmez. Tam tersine, gerçek güven bütün bunların ortasında yaşanır. Çünkü güvenmek, insan yaşamının gerçekleriyle iç içe olan, samimi ve içten bir deneyimdir.

3. Güvenmek İçten ve Gerçektir

İsa Mesih'e güvenmenin, daha başlangıçtan itibaren insanlar arasında kurulan ilişkiler gibi gerçek ve kişisel bir deneyim olduğu anlaşılıyordu. İsa Mesih, kusursuz bir şekilde davranmaya programlanmış robotları değil, gerçek insanları tövbe etmeye ve kendisini izlemeye çağırıyordu. Petrus'u bir kez daha düşünelim. Petrus, ağlarını geride bırakarak İsa Mesih'e güvenmiş ve O'nun ardından gitmişti. Peki bu, Petrus'un yaşamının geri kalanında her an kusursuz, hiçbir hata yapmayan bir öğrenci olduğu anlamına mı geliyordu? Elbette hayır. Petrus bir robot değildi. İsa Mesih'e güvenen gerçek bir insandı. Bu nedenle onun güveni de kişisel bir ilişki içinde yaşanan, içten ve gerçek bir güvendi.

Peki böyle bir güven nasıl görünür? Petrus, İsa Mesih'e güveniyordu ama zaman zaman korkuya kapılıyordu. Bazen davranışlarıyla İsa Mesih'i hayal kırıklığına uğratıyordu.

Anlamadığı konularda O'na içtenlikle sorular sormaya devam ediyordu. Hatta bir keresinde İsa Mesih'in söylediklerine açıkça karşı çıkmış ve herkesin önünde O'nu azarlamıştı. Başka bir olayda ise yalan söyleyerek İsa Mesih'i tanıdığını bile inkâr etmişti! Bütün bunlar, Petrus'un İsa Mesih'le gerçek bir güven ilişkisi içinde yaşayan, güçlü ve zayıf yönleri olan bir insan olduğunu gösterir.

Peki Petrus'un bu davranışları onu İsa Mesih'in öğrencisi olmaktan çıkardı mı? Kesinlikle hayır. Hatta İsa Mesih, kilisesini üzerine kuracağını söylediği “kaya”dan söz ederken Petrus'a özel bir yer verdi. Petrus'un hataları, zayıflıkları ya da içtenlikle sorduğu sorular, artık İsa Mesih'e güvenmediği anlamına gelmiyordu. Tam tersine, Petrus gerçek güvenin önemli bir örneği hâline geldi. Yazdıkları, sonraki kuşaklardan sayısız Hristiyan'ın İsa Mesih'e duyduğu güveni güçlendirmeye devam etti.

Gördüğünüz gibi İsa Mesih, insanların kusursuz olmalarını beklemiyordu. Onları kendisiyle güvene dayalı bir ilişkiye davet ediyordu. Bir gün, tövbe etmiş ve kendisine güvenmeye başlamış olan en yakın öğrencileri, imanlarının ne kadar küçük olduğunu açıkça kabul ettiler. Bunu İsa Mesih'ten saklamaya çalışmadılar. Bunun yerine doğrudan O'na başvurarak daha fazla iman istediler: “Elçiler Rab'be, “İmanımızı artır!” dediler.” (Luka 17:5)

Peki İsa Mesih bu sözleri duyunca onlardan bıkıp öğrencilerini yanından uzaklaştırdı mı? Elbette hayır. Onlara, hardal tanesi kadar imanlarının bile yeterli olacağını anlattı. Hardal tanesi

son derece küçük, ilk bakışta pek de etkileyici görünmeyen bir tohumdur. Ama yine de gerçek bir tohumdur. İsa Mesih böylece öğrencilerine, imanın başkalarını etkileyecek kadar büyük görünmekle ilgili olmadığını öğretiyordu. Önemli olan, güvenin gerçek olmasıydı.

İsa Mesih'e güvenenler, O'nunla gerçek bir ilişki içinde yaşayan gerçek insanlardır. Hâlâ soruları, kuşkuları ve korkuları olabilir. Hâlâ hata yapabilir ve bağışlanmaya ihtiyaç duyabilirler. İsa Mesih'e güvenmek, insanın hiçbir zayıflığı yokmuş gibi davranması ya da kusursuz bir yaşam sergilemesi demek değildir. Bu güvenin özü, İsa Mesih'le kurulan kişisel ilişkinin içten ve gerçek olmasıdır.

Öyleyse İsa Mesih'e güvenmek nasıl bir şeydir? Bu güven, insanın kendisini bütünüyle O'na yöneltmesidir. Aynı zamanda hem güzel hem de içten ve gerçek bir deneyimdir. Peki bir insan böylesine kapsamlı, güzel ve içten bir güvene nasıl ulaşabilir?

İsa Mesih'e Güvenmeye Giden Yol

İsa Mesih, öğrencilerine bir insanın yaşam yolculuğunda kendisini bütünüyle adamaya hazır, güzel ve içten bir güvene nasıl ulaşabileceğini anlatmak için iki etkileyici benzetme kullandı. Bunlardan ilki şöyledir:

> “Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı.” (Matta 13:44)

İsa Mesih'in bu sözlerle gözümüzün önünde canlandırdığı sahneyi düşünebiliyor musunuz? Bir adam günlük işleriyle uğraşırken hiç beklemediği bir anda bir defineye rastlıyor. Sıradan bir günün akışı içinde son derece değerli bir şey keşfediyor. Bulduğu define öylesine kıymetli ki adam büyük bir sevinçle sahip olduğu her şeyi satıyor ve defineyle birlikte tarlayı satın alıyor. Defineyi gördüğü anda ne istediğini biliyor. Artık tek arzusu o defineye sahip olmak. Bu nedenle, bir anlamda “tövbe ediyor”, yani yaşamının yönünü değiştiriyor. Sahip olduğu diğer her şeyden vazgeçerek bütün varlığını o defineye yöneltiyor.

Bu benzetme, İsa Mesih'e güvenmeye giden yolun nasıl olabileceğini gösteriyor. Adamın yaşadığı deneyimde daha önce sözünü ettiğimiz üç özelliği de görüyoruz. Sahip olduğu her şeyi satarak kendisini bütünüyle adıyor, bunu sevinçle yaptığı için güzel bir deneyim yaşıyor ve bütün bunlar günlük yaşamının içinde gerçekleştiği için yaşadıkları son derece doğal ve gerçek.

Bazen bir insanın İsa Mesih'e güvenmeye başlaması da tam olarak böyle olur. Kişi sıradan yaşamını sürdürürken beklenmedik bir şekilde İsa Mesih'le karşılaşır. Belki O'nun adını daha önce duymuştur ama kim olduğunu, neler öğrettiğini, neler yaptığını ve dünyaya hangi amaçla geldiğini

gerçekten araştırmamıştır. İsa Mesih'in kimliği ve yaşamıyla ciddi biçimde yüzleşme fırsatı bulmamıştır. Fakat sonunda O'nu tanımaya başladığında, her şeyden çok O'nu istediğini fark eder. İçinde O'na karşı bir güvenin doğduğunu keşfeder.

Ancak imana giden yol herkes için aynı değildir. İsa Mesih bunu anlatmak için ikinci bir benzetme daha kullanır:

> “Yine Göklerin Egemenliği, güzel inciler arayan bir tüccara benzer. Tüccar, çok değerli bir inci bulunca gitti, varını yoğunu satıp o inciyi satın aldı.” (Matta 13:45–46)

İsa Mesih'in burada anlattığı sahneyi de gözünüzde canlandırın. Bu ikinci benzetme bazı yönlerden ilkine benzer. Yine insanın kendisini bütünüyle adadığı, güzel ve gerçek bir güven söz konusudur. Ancak bu kez adam değerli bir hazineye tesadüfen rastlamaz. Onun yolculuğu biraz farklıdır. Uzun süre araştırır, sorular sorar, bir pazardan diğerine gider ve karşılaştığı incilerin değerini dikkatle tartar. Sonunda aradığı an gelir. Bütün bu araştırmaların ve değerlendirmelerin ardından öylesine değerli bir inci bulur ki sevinçle sahip olduğu her şeyi satarak onu satın alır.

Bazen İsa Mesih'e güvenmeye giden yol da buna benzer. İnsan uzun süre araştırır, pek çok soru sorar, farklı dinleri, gelenekleri ve ruhsal öğretileri inceler. Bunların iddialarını karşılaştırır ve doğruluklarını anlamaya çalışır. Bu dikkatli araştırma sürecinin bir noktasında İsa Mesih'in kendisiyle karşılaşır. O'nun kim olduğunu, neler öğrettiğini, neler yaptığını

ve dünyaya hangi amaçla geldiğini öğrenmeye başlar. Sonunda, tıpkı değerli inciyi bulan tüccar gibi, her şeyden çok İsa Mesih'i istediğini fark eder. İçinde O'na karşı bir güvenin oluştuğunu keşfeder.

İsa Mesih'in bu iki benzetmeyle gösterdiği gibi, gerçek güven her zaman insanın kendisini bütünüyle adamasını gerektirir; güzel, içten ve gerçek bir deneyimdir. Ancak insanların bu güvene ulaşırken izledikleri yollar birbirinden oldukça farklı olabilir.

İsa Mesih'e Güvenmeye Başladığım Yolculuk

Kendi deneyimime baktığımda, biraz değerli inciler arayan tüccara, çok daha fazla da tarlada yürürken beklenmedik bir hazine bulan adama benzediğimi görüyorum. Okumayı öğrenmeden önce bile oldukça meraklı, sürekli sorular soran bir çocuktum. Üstelik ilgi alanlarım bazen yaşıtlarıma göre biraz sıra dışıydı. (Örneğin, ilkokul üçüncü sınıftaki her çocuğun Gandhi hakkında birden fazla biyografi okuyup bunları onun otobiyografisiyle karşılaştırmadığını sonradan öğrendim.) Bu nedenle büyürken içimde değerli inciler arayan tüccara benzeyen bir yanım da vardı. Ancak liseye başladığımda artık daha çok nereye gittiğini pek düşünmeden dolaşan biri gibiydim.

Nitekim lisenin ikinci yılını tamamladığım yaz, en yakın arkadaşım Todd beni Kanada'daki bir Hristiyan kampına davet ettiğinde, bunu daha çok güzel kızlarla tanışmak için bir fırsat

olarak görmüştüm. Todd da aynı şekilde düşünüyordu. (İtiraf etmesi biraz utanç verici ama yolculuktan önce kampta kaç kızla tanışacağımıza dair oldukça ayrıntılı planlar yapmıştık.) Elbette bunun bir Hristiyan kampı olduğunu biliyorduk. Ancak açıkçası oraya gitme kararımızın arkasında pek derin düşünceler yoktu. Kampta sürat tekneleri ve çok sayıda genç olduğunu duymuştuk. Bu da gitmemiz için yeterliydi!

Ne var ki o hafta ne Todd ne de ben herhangi bir kızla tanışıp sohbet ettik. Çünkü ikimiz de birbirimizden bağımsız olarak çok daha değerli bir hazineyle, İsa Mesih'in kendisiyle karşılaştık.

Çocukluğum boyunca İsa Mesih hakkında pek çok şey öğrenmiştim. Kutsal Kitap'taki birçok öyküyü biliyordum. Ancak İsa Mesih'in gerçekte kim olduğunu, neler öğrettiğini, neler yaptığını ve dünyaya hangi amaçla geldiğini hiç bu kadar yakından düşünmemiştim. Ta ki Kanada'daki o kampta, bir portakalın kullanıldığı kısa bir tiyatro gösterisini izleyene kadar. Aslında bu gösteri bir portakaldan çok, genç bir kızın yüreği hakkındaydı. O gün izlediklerimi hayatım boyunca unutmadım.

Birkaç yüz genç, sahnenin önündeki yere oturmuş, genç oyuncuların sergilediği gösteriyi izliyorduk. Başroldeki kızın elinde kusursuz, parlak renkli bir portakal vardı. Bu portakal onun yüreğini temsil ediyordu. Genç kız yaşamını sürdürürken çeşitli insanlarla ilişkiler kuruyordu. Anne babasıyla, arkadaşlarıyla ve erkek arkadaşıyla yaşadığı olaylar kısa sahnelerle canlandırılıyordu. Ancak bu ilişkiler sırasında kaçınılmaz olarak inciniyordu. Oyuncular, yüreğinde oluşan

yaraları göstermek için portakala uzun çiviler saplıyorlardı. Her çivi, başka bir insanın ona yaşattığı acıyı temsil ediyordu.

Sonunda pek çok kişi tarafından incitilmiş olan genç kız sahnenin ortasında durdu ve yaralanmış yüreğine bakmaya başladı. Yüreği darmadağın olmuştu. Başlangıçta kusursuz görünen o portakal artık çivilerle doluydu. Biçimi bozulmuş, deliklerinden suyu akmaya başlamıştı. Genç kızın üzüntüsü giderek öfkeye dönüştü. Gözlerinde kendisine karşı duyduğu nefreti görebiliyordum. Bu duygu bana hiç yabancı değildi; lise yıllarımda ben de kendime karşı benzer duygular besliyordum. Ardından genç kız kendi yüreğine vurmaya başladı ve elindeki çiviyi portakala sapladı. Artık yalnızca başkaları değil, kendisi de kendi yüreğini yaralıyordu.

O sahnede, o genç kızın yaşadıklarında kendi yaşamımı gördüm. Genç kız ağlamaya başladığında ben de gözyaşlarımı tutmakta zorlandım.

Tam o sırada basit ama inanılmaz bir şey oldu. Bu hüzünlü sahneye yeni bir karakter girdi. Gelen kişi İsa Mesih'ti. (Başka kim böyle uzun bir kaftan giyerdi ki?) Genç kızın yanına yaklaştı ve sesindeki sevgiyle, yüreğinin başına gelenlerden dolayı ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Ona gerçekten şefkat duyduğu belliydi. Ardından portakala bakarak genç kıza güzel bir haber verdi: Onun yüreğini iyileştirebilirdi.

Genç kız başını kaldırıp ilgiyle O'na baktı. Bunun üzerine İsa Mesih ona kim olduğunu anlattı: O, Tanrı'nın Oğlu'ydu. Ardından onun için ne yaptığını açıkladı: Bütün günahlarının

bedelini ödemek üzere çarmıhta ölmüştü. Sonra dünyaya geliş amacından söz etti. Kurtulmuş olanların yer alacağı bir Egemenlik kurmak için dünyaya gönderilmiş, acı çekmiş, ölmüş ve ölümden dirilmişti. Bu Egemenlik, bağışlanmanın, umudun ve iyileşmenin bulunduğu bir yerdi.

Genç kız yeniden portakala baktı. Duyduğu bu umut dolu sözleri anlamaya ve değerlendirmeye çalıştığı belliydi. Sonra İsa Mesih onu kendisine güvenmeye davet etti: “Yüreğini iyileştirebilirim. Bunun için yüreğini bana emanet edip güvenmen yeterli.”

Genç kızın içinde büyük bir mücadele yaşandığı açıkça görülüyordu. Onun bu davet karşısında yaşadığı kararsızlığı izlerken gözlerimi sahneden ayıramıyordum. İyileşmenin mümkün olduğuna inanmayı gerçekten istiyordu. Ancak yüreği bugüne kadar hep başkaları tarafından incitilmişti. Şimdi İsa Mesih'e güvenip yüreğini O'na emanet edebilir miydi?

Genç kız sahnede İsa Mesih'in davetiyle yüzleşirken ben de kalabalığın arasında, ahşap zeminde oturmuş, İsa Mesih'in kendisiyle yüzleşiyordum.

Ve sonunda beklenen şey gerçekleşti. Genç kız O'na güvendi. Yüreğinde İsa Mesih'e karşı bir güven buldu. Bunun üzerine İsa Mesih hem ona hem de orada oturan hepimize, daha önce pek çok futbol maçında pankartlarda gördüğüm o Müjde'yi duyurdu: Tanrı dünyayı o kadar çok sevmişti ki biricik Oğlu'nu vermişti. Öyle ki O'na güvenen hiç kimse mahvolmayacak, sonsuz yaşama kavuşacaktı.

Bu sözler söylenirken İsa Mesih'i canlandıran oyuncu herhâlde ustaca bir el çabukluğu yaptı. Çünkü bir anda genç kızın elindeki portakal yeniden bütün, parlak ve tertemiz bir hâle geldi. Üzerinde tek bir çivi bile kalmamıştı. Bu gerçekten çok güzeldi. Ancak güzel olan yalnızca yenilenmiş portakal değildi. Genç kızla İsa Mesih arasında yaşananların tamamı güzeldi. Güvenmenin nasıl bir şey olduğu, gözlerimin önünde son derece sade ama etkileyici bir biçimde canlandırılmıştı. Genç kız sevinç ve heyecan içindeydi. İsa Mesih de sevinçliydi. Bense o anda çok değerli bir hazine bulduğumu fark ediyordum.

Birdenbire İsa Mesih'in kendisiyle karşı karşıya olduğumu hissettim. Ve O'na güvendiğimi fark ettim. Benzetmelerdeki insanlar gibi ben de İsa Mesih'in yaşamımda sahip olduğum her şeyden daha değerli bir hazine olduğunu görebiliyordum. O'nun beni yaşamımdaki her şeyden daha çok kendisine güvenmeye çağırdığını anlıyordum. Dahası, gerçekten O'na güvendiğimi fark ediyordum.

O gece ilerleyen saatlerde kaldığım kulübeye döndüğümde dua ettim. Bu duayla, içimde oluşan güveni Tanrı'ya ifade etmek istedim. Oldukça basit bir duaydı. Gösterişli ya da özellikle dinsel bir dili yoktu. Yalnızca Tanrı'nın bana İsa Mesih'te ne kadar değerli bir hazine verdiğini artık gördüğümü içtenlikle dile getiriyordum. Kendimi bütünüyle O'na adamak istediğimi söyledim. Elbette sahip olduğum bütün eşyaları gerçekten satmadım ama bir bakıma bunu yapmış sayılırdım.

Çünkü artık gerçek hazinemin ne olduğunu biliyordum: İsa Mesih.

İçimden geldiği gibi ettiğim bu duayı sonunda tek bir sözcükle bitirdim: “Amin.”

Ve tam o anda havai fişekler patlamaya başladı!

Bunu mecazi anlamda söylemiyorum. Gerçekten de dışarıda havai fişekler patlıyordu! (Biliyorum, kulağa gerçek olamayacak kadar kusursuz, hatta biraz klişe geliyor. Ama tam olarak böyle oldu.)

Meğer o gün 4 Temmuz'muş, yani Amerika Birleşik Devletleri'nin Bağımsızlık Günü. Kanada'da olmamıza rağmen birileri havai fişek gösterisi düzenlemişti. Üstelik havai fişekler tam benim “Amin” dediğim anda patlamaya başlamıştı!

Kabul ediyorum, gerçekten unutulmaz bir andı.

İman Armağanı

O an ne kadar etkileyici olsa da bugün geriye dönüp baktığımda, aslında uzun bir yolculuğun son noktası olduğunu görüyorum. İsa Mesih'e güvenmeye başladığım o ana ulaşmamda pek çok şeyin payı vardı: Çocukluğumdan beri taşıdığım ruhsal merak, büyürken dinlediğim Kutsal Kitap öyküleri ve öğretileri, ergenlik yıllarımın başlarında kendi günahkârlığımın farkına varmam, yaşamım boyunca aldığım yaraları dürüstçe kabul etmem, Kanada'ya gitmeye karar vermem ve o gece portakalla ilgili tiyatro gösterisini bütün dikkatimle izlemem. Bütün bunlar bir yolculuğun parçalarıydı. Bu yolculuğun her aşamasında kendi kararlarımın ve davranışlarımın farkındaydım. Yaşamımı sürdürürken attığım adımlar, sonunda beni İsa Mesih'e bütünüyle yöneldiğim, güzel, içten ve gerçek bir güvenin doğduğu o ana getirmişti.

Ancak bugün geçmişe baktığımda, bütün bu yolculuk boyunca Tanrı'nın kendisinin iş başında olduğunu anlıyorum. Çocukluğumdaki o merakı içimde uyandıran Tanrı'ydı. Kutsal Kitap'taki sözlerinin öğretildiği ve duyurulduğu yerlere beni O yönlendirmişti. Kutsal Ruh aracılığıyla günahkârlığımın farkına varmamı sağlamıştı. Yaşamımda aldığım yaralarla yüzleşebilmem için bana cesaret vermişti. Beni Kanada'ya götüren, tiyatro gösterisinin sergilendiği o gece gözlerimi ve kulaklarımı açarak dikkatle dinlememi sağlayan da O'ydu. Peki içimde bulduğum o güven nereden gelmişti? Onu da yüreğime Tanrı'nın kendisi yerleştirmişti.

Geriye dönüp baktığımda bütün bunların bir armağan olduğunu görüyorum. Beni İsa Mesih'e güvenmeye götüren bu yolculukta yönlendiren Tanrı'nın kendisiydi. Kendi öyküm üzerinde düşündükçe Tanrı'nın bana ne kadar büyük bir armağan verdiğini daha iyi anlıyorum. İsa Mesih'e iman ediyorum, çünkü Tanrı bana iman armağanını verdi. Bunu fark etmek, o gece dışarıda havai fişeklerin patlamasından bile daha heyecan verici!

İşte bu nedenle, İsa Mesih'e inanmayı ve O'na güvenmeyi anlatmak için kullandığımız daha kapsamlı bir sözcüğü özellikle seviyorum: iman. Tanrı bana iman armağanını verdi.

Kutsal Kitap, imanın her zaman bir armağan olduğunu açıkça öğretir. Pavlus, Efes'teki kiliseye yazdığı mektupta bunu şöyle ifade eder:

> “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır.” (Efesliler 2:8)

Pavlus'un Efesliler mektubunda bu ayete gelene kadar geliştirdiği düşünceler benim için de son derece anlamlıdır. İsa Mesih'e gelmeden önce hepimiz ruhsal bakımdan ölüyüzdür. Birinin bize gelip bizi kurtarmasına ihtiyacımız vardır. Pavlus'un açıkladığı kötü haber budur. Ancak bu gerçek, onun duyurduğu Müjde'nin güzelliğini daha da belirgin hâle getirir. Tanrı merhamet bakımından zengindir ve bizi öylesine büyük bir sevgiyle sever ki kendisi bize gelir. Bize iman armağanını

verir. Kurtuluşumuz da futbol maçlarında pankartlara yazılan o ayetin duyurduğu gibi iman aracılığıyla gerçekleşir.

Şimdi geçmişe baktığımda, iman yoluyla ve Tanrı'nın lütfuyla kurtulduğumu anlıyorum. Tanrı'nın bana iman vererek beni kurtarması bütünüyle lütuftu; hiçbir karşılık beklenmeden verilen bir armağandı. Yüzyıllar boyunca Hristiyanlar bu armağan karşısında hem hayranlık hem de derin bir alçakgönüllülük hissetmişlerdir. İmana doğru bir yolculuk yaparız. Sonunda iman ettiğimizde ise geriye dönüp bakar ve Tanrı'nın bizi o noktaya getirmek için ne kadar büyük bir iyilik ve sevgi gösterdiğini fark ederiz.

Henüz bu yolculuğu sürdüren kişiler için de imanın bir armağan olduğunu anlamak ve bunun üzerinde düşünmek son derece önemlidir.

Yakın zamanda, henüz Hristiyan değilken genç yaşta iman armağanı gerçeğiyle karşılaşan bir Hristiyan teoloğun öyküsünü okudum. Din üzerine eğitim gördüğü yıllarda, Hristiyanlık tarihinin önemli metinlerinden biri olan Augsburg İnanç Bildirgesi'ni inceliyordu. O sırada Hristiyan olmadığı için metinde geçen “iman yoluyla, lütufla aklanma” ifadesini anlamakta zorlanıyordu.

Aklanma, insanın bütün günahlarının bağışlanmasını ve Tanrı'nın önünde aklanmış sayılmasını anlatan teolojik bir terimdir. Aklanma bize bir armağan olarak, yani Tanrı'nın lütfuyla verilir ve iman aracılığıyla gerçekleşir. Bu ifade üzerinde düşünmek, genç öğrencinin İsa Mesih'in Müjdesi'yle

daha önce hiç yaşamadığı bir biçimde yüzleşmesine neden olmuştu.

Yıllar sonra o anı şöyle anlatıyordu:

"'İman yoluyla, lütufla aklanma'... İman yoluyla, lütufla aklanma... Bunlar neden söz ediyorlar? Ben de bunu kendi üzerimde denemeye karar verdim. Kollarımı kaldırdım ve bu öğretiyi bir elbise gibi üzerime geçirdim. Kendime uygulamayı denedim. Bunlar yalnızca sözcüklerden ibaret değildi. Gerçekten denedim. Ve sandalyeden düştüm. Temmuz ayıydı, hava çok sıcaktı. Üçüncü kattaki çalışma odamdaydım... Bu öğretiyi bir elbise gibi üzerime geçirdim ve olduğum yere yığılıverdim."

(James S. Sire, Habits of the Mind: Intellectual Life as a Christian Calling, s. 73)

İman armağanı gerçeğiyle karşılaşmak, bu öğrencinin Tanrı'nın büyük sevgisi ve zengin merhametiyle de yüzleşmesini sağlamıştı. İmanın bir armağan olduğu gerçeği üzerinde düşünmek bile insanı böylesine derinden etkileyebilir. Peki ya bu armağanı kişisel olarak deneyimlemek? En hafif ifadeyle, havai fişeklerden bile çok daha etkileyicidir.

Sizin İmana Yolculuğunuz

Bu kitapçığı okuyorsanız büyük olasılıkla siz de kendi yolculuğunuzu sürdürüyorsunuz. Elbette bu yolculukta yaşadığınız güzel ve acı verici deneyimlerin bütün ayrıntılarını bilemem. Ancak kendi deneyimlerimden ve yıllar boyunca tanıştığım pek çok insanın yaşadıklarından hareketle önemli olduğuna inandığım birkaç şey var.

1. İsa Mesih'in Kendisiyle Karşılaşmak Önemlidir

Hristiyanlık ve kilise hakkında çeşitli sorular sormak, bunlar üzerinde düşünmek son derece doğal ve anlaşılır bir durumdur. Ancak sonuçta her birimizin İsa Mesih'in kendisiyle karşılaşması gerekir. Bu da O'nun yaşamıyla doğrudan yüzleşmek anlamına gelir: Kim olduğunu, neler yaptığını, neler öğrettiğini ve dünyaya hangi amaçla geldiğini öğrenmek.

Peki İsa Mesih'i bu şekilde nasıl tanıyabilirsiniz? Bunun yollarından biri, bir Hristiyan'la açık ve dürüst bir sohbet etmektir. Tanıdığınız bir Hristiyan'a, İsa Mesih'in kendi yaşamında nasıl etkin olduğunu anlatmasını isteyebilirsiniz. İsa Mesih'e iman etmenin günlük yaşamda karşılaşılan sorunlarla ve yaşanan deneyimlerle nasıl bağlantılı olduğunu sorabilirsiniz.

İsa Mesih'i tanımanın bir başka yolu da Müjde kitaplarından birini okumaya zaman ayırmaktır. Elimizde O'nun yaşamını, öğretilerini, yaptıklarını ve dünyaya geliş amacını anlatan dört eski kayıt bulunmaktadır: Matta, Markos, Luka ve Yuhanna. Bu kitaplardan birini ya da birkaçını dikkatle okumaya yeterince

zaman ayırırsanız, kuşkusuz İsa Mesih'in kendisiyle karşılaşacaksınız.

2. Sorularınızı Sormak Önemlidir

Hristiyanlığın merkezinde İsa Mesih ve O'nun kendisini izlemeye yönelik daveti bulunsa da imana doğru ilerlediğiniz yolculukta başka pek çok sorunuz olabilir. Hristiyanlar, kilise, Kutsal Kitap ya da dua hakkında sorularınız olabilir. Belirli bir Hristiyan öğretisini veya Kutsal Kitap'ın belli bir bölümünü anlamakta zorlanabilirsiniz. Kilisenin tarihi, Hristiyanların davranışları ya da İsa Mesih hakkında okuduklarınız ve duyduklarınız üzerine düşünmek isteyebilirsiniz.

Bu soruları sormanız ve yanıtlarını araştırmanız hem doğal hem de yerindedir. Bunun için yine Hristiyan bir arkadaşınızdan veya aile üyenizden yardım isteyebilirsiniz. Bazı sorularınıza doğrudan yanıt verebilirler. Yanıtını bilmedikleri konularda ise daha fazla bilgiye nereden ulaşabileceğinizi gösterebilirler. Ayrıca imana doğru yolculuk yapan kişiler için Hristiyanlar tarafından yazılmış pek çok kitap bulunmaktadır. Birçok kilise de sorularına yanıt arayan insanlara yardımcı olabilecek çeşitli kaynaklar sunmaktadır.

Elbette Kutsal Kitap'ı kendiniz de araştırabilirsiniz. Onu okumaya yeterince zaman ayırdığınızda, sorularınızdan en azından bazılarının yanıtlarını mutlaka bulacaksınız.

3. İsa Mesih'i İzlemenin Bedelini ve Kazandırdıklarını Anlamak Önemlidir

Daha önce gördüğümüz gibi iman, insanın kendisini bütünüyle İsa Mesih'e adamasını içerir. O'nu izlemenin gerçek bir bedeli vardır ve bu konuda kendimize karşı dürüst olmamız önemlidir. Bu bedelin neler olabileceğini düşünmeye zaman ayırın.

Ancak gördüğümüz bir başka gerçek de imanın güzel olduğudur. Günahlarınızın bağışlanması ve İsa Mesih'in umut ve iyileşmeyle dolu Egemenliği'ne kabul edilmeniz olağanüstü bir güzelliktir. İsa Mesih'i izlemek güzeldir. Bu güzellik üzerinde düşünmeye de zaman ayırın.

Son olarak iman içten ve gerçektir. Gerçek kişiliğinizle, gerçek İsa Mesih'i izlemenizle ilgilidir. İman, güven hakkında geliştirilmiş bir kuram değil, güvene dayalı bir ilişkidir. Yalnızca İsa Mesih'i izlemenin olası bedellerini ve kazandırdıklarını düşünmekten ibaret değildir. Sizin kendinizi bütünüyle O'na adamanız ve günahlarınızın bağışlanmasıyla ilgilidir.

İmanın sizin için kişisel olarak ne anlama geldiği üzerinde düşünmeye yeterince zaman ayırırsanız, bu yolculukta mutlaka birkaç adım ilerleyeceksiniz.

Ve bir gün İsa Mesih'e güvendiğinizi fark ederseniz, bu güveninizi dua ederek dile getirin. Duanızın gösterişli olması ya da özel bir dinsel dil içermesi gerekmez. Yalnızca Tanrı'ya O'na güvendiğinizi söyleyin.

Belki burada, yeryüzünde havai fişeklerin patladığını duymayacaksınız. Ancak göklerde büyük bir sevinç yaşanacak. İsa Mesih'in kendisi bunu şöyle anlatır:

> “Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde Tanrı'nın melekleri de tövbe eden bir tek günahkâr için sevinç duyacaklar.” (Luka 15:10)

İsa Mesih’e güvenmek ne anlama gelir?

Don Everts, Kutsal Kitap’tan örnekler ve kendi yaşamından kesitlerle imanın günlük hayata nasıl yansıdığını anlatıyor. Bir köprünün bizi taşıyacağına inanmakla o köprüye adım atmak arasındaki fark, İsa Mesih’e güvenmenin ne demek olduğunu düşünmeye davet ediyor.

vaatyayinlari.com